

NU SYT WELLECOME...

Nu syt wellecome,
Jesu, lieven Heer,
Ghy komt van alsoo hooghe,
Van alsoo veer.

Eer Oudejaarsavond ons herinnert aan verdwijnen en vergaan, komt het Christusfeest ons spreken van het Begin eener nieuwe Geschiedenis, De prediking van dat Begin gaat aan die van het Einde vooraf. De prediking des Levens aan die des Doods.

December....

Snel jaagt de tijd voort naar den dag des jaars. Soms schijnt het, alsof de grauwe dagen eentonig-traag voortsluipen naar het einde. Ze gelijken elkander in hun somber grijs. Doch dit langzaam bewegen is maar schijn. In werkelijkheid snellen ze met een vaart naar den een-en-dertigsten der laatste maand. Als schaduwen: donker en verdonkerend-schichtig zich voortvegend na elkaar. We voelen ons ouder worden bij het einde des jaars. En als December in die laatste dagen geen sneeuwlandschappen toonen kan, die wat lichter maken die donkere dagen, komt hij met z'n grijze nevels, z'n wazige duisterheden alle grenzen verdoezelen en in matte grauwheid zetten huizen en boomen; geen vergezichten gunt hij u meer: hij begraaft het alles in mist.

Kil zijn die nevelen en ze doen verlangen naar scherpe vrieskou, die u tenminste gezonder aandoet. Buiten zwijgt de natuur: geen zangen vervroolijken het hart; geen tinten spreken u toe en doen lachen het oog.

December kan zoo triestig zijn,

Maar Kerstfeest heit op uit al die triestigheden, en 't is of door de dampen der dagen lichtglans gloort, die verheugen zal allen, die zich door de stralen willen laten belichten.

Het is, of dan wijken de duisterheden, en een vriendelijker ster pinkelt in een lichter plekje, een ster der hoop, der beloften.

Zoals eens in die nachten, toen de Ster in het Oosten de Wijzen verblijdde en hopen deed op een nieuwe toekomst.

Kerstfeest verlicht de donkere dagen in December en maakt er zonnedagen van. En weer schaaft zich de Christenheid om de eenvoudige kribbe in de spelonk van Bethlehem, om er met de blijde ouders samen te wezen, om er in bewondering te knielen voor 't Kindeke klein, in doeken gewonden, z'n leven beginnend in armoede.

Opdat het rijk zou maken de armen van geest, wien het een koninkrijk beloven zal.

Elk beginnend menschenleven doet de vragen rijzen omtrent z'n toekomst, z'n bestemming.

Hoe zullen Jozef en Maria in eerbiedenis zich hebben gebogen boven de kribbe en hebben gefluisterd van het Wonder, dat geschiedde, en over de toekomst van dit Kind, hun Kind óók, dat schreide om hun hulp. Wat moet er in hen omgegaan zijn, als zij het hoorden weenen om het allernoodigste. „Vader” te zijn van dit jongske.... Moeder te heeten van Hem.... Dit kleintje te moeten opvoeden en onderrichten.... het groot te moeten brengen.... welk een taak! wat een eere!

Ghy komt van alsoo hooghe,
Van alsoo veer....
Nu syt wellecome,
Jesu, lieven Heer!

Ge ergert u toch niet aan de voorstelling, als de schilder in Bethlehems spelonk engelen doet knielen bij de kribbe van Jezus?

Zouden hier geen engelen zijn geweest — hier bij de kribbe, waarin der engelen Heer rust?

Ze zwijgen thans — het is zoo. Ze verwonderen zich — ze aanbidden. En ze denken in stilheid aan het geluk der menschen, die in Hem zullen vinden hun Zaligmaker, Die hen verlossen zal uit nood en dood. Ze kennen Hem hier niet terug in die dienstknechtsgestalte, in doeken gewonden. De Eeniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is — het Woord, door Welken alle dingen gemaakt zijn — een kind des menschen geworden, geopenbaard in het vleesch.... ze staren op het mysterie, als eens de gouden Cherubim op het verzoendeksel.

Ze zwijgen. De engelentaal schijnt te arm om den rijkdom van het Feit uit te roepen.

In heilig zien slechts genieten ze er van.

En ze vermoeden, hoe deze Godsopenbaring de wereld van gedaante zal doen veranderen. Nu zal het verlorene kunnen gevonden worden. Wat de zonde brak, zal nu geheel kunnen worden. En ontrukkt zal aan de booze Macht, wat deze kluisterde in banden des doods.

De spelonk is vol engelen Gods.

Ze scheppen er een bovenaardsche sfeer, al zijn ze onzichtbaar en onhoorbaar. Ze waken bij de kribbe, trouwe wachters, Gods gediensstige geesten.

Straks zullen ze zingen een lied van den hemel voor de aarde. Bij de herders daarbuiten. Ze zullen er staan in den hemelglans, die lichten zal over de weiden van Efrata.

De schapen zullen er wakker van worden en niet begripen den nieuwen dag in den donkeren nacht. En de herders zullen luisteren in de hemelpracht naar het lied des hemelschen heirlegers:

Eere zij God in de hoogste hemelen. En vrede op aarde. In de menschen een welbehagen. Het is het lied der verzoening van hemel en aarde.

Zondige verbeelding droomde zich in alle tijden een hemel op aarde, een hemel, die de realisering zou wezen van een sociaal stelsel, door menschen uitgedacht; waarin het menschelijk geluk zou bereikt worden door die als broeders zouden leven.

Fantasiebeeld van wijsgeeren en politici, van dichters en diplomaten... Nu eens binnen bescheiden grenzen gedacht als een kolonie, waar de wet der liefde zou zegenen alle verhouding en actie, en dan weer gedroomd als een nieuw wereldleven, waar een volkenbond de vrede-idee zou verwerkelijken, misschien wel, desnoods met kanonnen.... maar steeds toch een hemel op aarde, waar het menschen-geluk als een licht zou verlichten en het leed zou kunnen beperkt tot een minimum.

Maar de historie heeft reeds genoegzaam bewezen, van welk een luttele waarde de dromen der menschen zijn. Bethlehem heeft den hemel op aarde gezien.

Hij was niet gemaakt door menschen, die een systeem realiseerden en op hun aarde een heilstaat stichtten, maar van Boven nedergedaald naar de aarde.

Profetie van de toekomst, waarin de nieuwe aarde met Gods hemel in volkomen harmonie zal zijn. Het nieuwe Jeruzalem daalt neder van Boven naar beneden.

Dat is de weg, waarlangs het geluk onze wereld binnenkomt. Dezelfde, dien de Verlosser nam, toen Hij Zijn troon verliet om te beginnen het groote Reddingswerk.

En daarom is er op onze onrustige aarde nog plaats voor Kerstfeestviering. Kerstboomen en -klokken en -geschenken moeten dan naar den achtergrond.

Maar in 't licht moet staan het Kerstfeest, dat de groote blijdschap aller volken bracht.

Dat van den hemel spreekt, die de aarde bezoekt.

Van engelen, die daalden op Bethlehems weiden en die zongen een echt hemelsch lied.

Die engelenzang vervult ons dan met blijheid en we antwoorden op z'n rijke woorden met de regelen van den devoten dichter

Nu syt wellecome
Jesu, lieven Heer.

A. L. v. H.

